

ΕΤΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑΙ τῆ 15ῃ Μαρτίου 1901

ΑΡΙΘ 6

ΤΟ ΓΛΥΚΥ ΙΔΕΩΔΕΣ

Με συνκράζει ἡ γοητεία του,
μὲ αἰχμαλωτίζει τὸ μεγαλεῖόν
του, μὲ συγκινεῖ ἡ λυρική του πε-
ριπάθεια, μ' ἐνθουσιᾷ, μὲ παραφέρει. καὶ παράγει ἐν ἐ-
μοὶ σεμνὴν μανίαν.

Παραδίδομαι εἰς τὰ μυστήριά του, εἰσδύω εἰς τὰ ἀνε-
ξερεύνητα ἀπόρητα, ἅτινα περικλείει ἡ αἴγλη του ἡ θυμ-
βώδης, ἐμπνέομαι ἀπὸ τὸν συμβολισμὸν καὶ τοὺς οἰω-
νοὺς του καὶ φιλοσοφῶ ἐν τῇ ῥέμβῃ τοῦ μυστικισμοῦ του.

Τὸ λατρεύω.

* *

Δησμονῶ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν ἀγῶνα.

Δὲν μὲ σπαράσσει ὁ πόνος.

Ὁ πόθος ὁ ἐγκόσμιος ἐξαγνίζεται ἐν τῷ ὄραματι, ὅπερ
δημιουργεῖ ἡ φαντασία ἢ ἐκεῖνο διαπνέει.

Ἵπερφηανεύομαι ὡς ποιητής, ταπεινοῦμαι ὡς σοφός,
καθίσταμαι εὐτυχής ὡς καλλιτέχνης.

Ἐν ἄγνωστον καθίσταται ἀντικειμενικότης· ἡ ἰδέα ἀ-
ναλύεται ἐν εὐπάγλω εἰκόνι, καὶ τὸ ἀφηρημένον γίνεται
καταληπτόν.

Ἡ καρδίη διαθερμαίνεται ἐν τῷ αἰσθηματικῷ ἀνα-
βρασμῷ.

Ἡ ψυχὴ βαυκκάζεται ἐπὶ τῆς ἀρμονίας τῶν αἰθέρων.

Κυριαρχεῖ τὸ ἰδεῶδες μου τὸ γλυκύ.

Τὸ δάκρυ σπικματᾷ, κυλιόμενον, ἐπὶ τοῦ μειδιάματος
τῶν χειλέων.

Εἰς παλμὸς ἔτι, καὶ στεναγμὸς ἐλαφρύνει τὰ στήθη
τοῦ πόνου, τ' ἀνακουφίζει τ' ἀπονερκῶναι ἐπιχέων τὴν
γαλήνην.

Ἰδανικὸν διὰ πᾶσαν ἀντίληψιν ἀπροσπέλαστον, γι-
γαντικόν, ἀτελευτήτου πνευματικοῦ κόσμου δεσπόζον,
προσελκύνον τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα νὰ ζήσει ἐν γλυ-
κυτάτῃ ὄνειροπολήσει καὶ διὰ τοῦ μαγικοῦ του πένθους,
τῆς κατηφείας καὶ τοῦ μαρξισμοῦ διανοίγον τὰ βῆθη τῆς
καρδίας ὅπως ἐλθῆψῃ τὰ εὐγενέστερα, τὰ ἱερώτερα τῶν
αἰσθημάτων.

Ἰδανικὸν ἐμπνέον ἔνα μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνκίζῃσι ὡς
ἀθηνασία οὐράνιος, ἰδανικὸν ἐπιθανάτιον, νεκρὸν μετ' ὀ-
λίγον καὶ ἀναγεννόμενον ἀμέσως μετὰ τῶν πρώτων ἀ-
κτίων τῆς ψυχικῆς ἀνατολῆς,

Ἰδανικὸν ἀποσθεννύμενον ἐν τῷ ζῳφῷ τῆς κοσμικῆς
δύσεως. ἔνα διακλάμψῃ κατόπιν ὡς ἥλιος μεσουραγῶν.

Ἰδανικὸν περικλυπτόν διὰ τῆς σκιερᾶς νεφέλης τὴν
ὕπνωττουσαν γῆν ἔνα συνθάψῃ μετὰ τοῦ τελευταίου στε-

ναγμοῦ τῆς ἀνομίας, τὴν ἐσχάτην οἰμωγὴν τῆς ἐπιζώ-
σης ἀμαρτίας.

Μία παρθενία ἄπνους ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῶν ὑπερτάτων
θυσιῶν, ἀναθιοῦσα ὡς ὄνειρον πλέον περιπαθές.

Ἐξορ ἄνηθρόρον καλύπτει τὸν τάφον τῆς γήινης ζωῆς,
καὶ ἀναθλαστάνον ὡς ἀειθαλῆς τῆς αἰωνιότητος κάλυξ
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παραδείσου.

Γλυκύ μου ἰδεῶδες.

Σὲ λατρεύω.

* *

Ἴσως δὲν σ' ἐγνώρισεν ἔτι ὁ κόσμος.

Πάντοτε μοὶ φαίνονται ἀνεπικρῆ τὰ δείγματα, δι' ὧν
οὗτος διακηρύττει ὅτι κατενόησε τοῦ φωτός σου τὴν
ἀξίαν καὶ συνησθάνθη τὴν δυνάμιν του.

Ἡ ρητορική δεινότης πενιχρά, καὶ ἡ φαντασία δὲν
ἴπταται ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν φεινὴν σου τροχίαν, ὦ,
γλυκύ μου ἰδεῶδες! ὦ πολυφίλητον τῆς Μαρίας τέκνον!

* *

Προσεγγίζει ἡ στιγμὴ· αἱ ἀναμνήσεις συγκινοῦσι τὴν
γῆν, ὅπως πενήθησῃ καὶ αὖθις! καὶ κλαύσῃ πρὸ τῆς θεο-
πεσίας σιγῆς, ὦ μεγάλε ἐσταυρωμένε.

Ἄλκυων

MAX NORDAU

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Ἡ κραταιὰ καὶ πανίσχυρος Ἄλκυων ἵσταται σήμερον
εἰς τὸ μεσουράνημα τῆς δυνάμεώς της. Ἀπειλεῖ πάντας
τοὺς ἀντιπάλους καὶ χλευάζει πάντας τοὺς ἀπειλοῦντας
αὐτήν. Αἰσθάνεται ἐαυτὴν ἀσφαλῆ καὶ ἀπρόσβλητον εἰς
τὰ ζωτικώτατα τῶν συμφερόντων της καὶ γινώσκει ὅτι
αἱ προσβολαὶ αὐτῆς ὅπου ἀν κατευθυνθῶσιν εἶνε ἀκατα-
γώνιστοι. Πᾶσα δὲ ἡ δύνამις καὶ ἡ συναίσθησις αὐτῆ
τῆς ἰσχύος της ἔχει ὡς μόνην βῆσιν πραγματικὴν τὸν πο-
λεμικὸν στόλον. «Rule, Britannia, rule ye the waves!»
Ἡ ἀργυροειδὴς τῶν ὑδάτων ζώνη ἡ περιβάλλουσα τὰς
νήσους τὰς βρεταννικὰς εἶνε ὁ μαγικὸς κύκλος ὁ παραλύων
πάντα πολέμιον, ἐντὸς δ' αὐτοῦ τοῦ κύκλου ὁ ἀγγλικὸς
λαὸς δύναται πάντας νὰ προκαλῆ καὶ νὰ χλευάζῃ ἐν
ἀμερίμῳ ἀσφαλεῖα, ἐνῶ τὰ πλωτὰ φρούρια καὶ οἱ θαλασ-
σοκράτορες πύργοι φέρουσιν εἰς πᾶσαν οἰανδήποτε ἀκτὴν
τῶν πολεμίων ταπεινώσιν καὶ ὀλεθρῶν, ἀνάλωτοι αὐτοὶ
καὶ ἀσφαλεῖς διατελοῦντες ἀπὸ παντὸς κινδύνου.

» Ἄλλ' αἴφνης ἀκούεται ἐκ Γαλλίας παρὰ θυξον τι ἀγ-
γελμα. Μετὰ πολυετῆ πειράματα καταρθώθη ἡ κατα-
σκευὴ πλοιαρίου, ὅπερ εἶναι ἡ πραγματώσις ἐνός τῶν
ὄνειρων ἡ χιμαϊρικῶν σχεδίων τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Γουσταῦος
Ζεδὲ ὀνομάζεται τὸ μικρὸν θαυματουργήμα, ἀπὸ τοῦ ὀνό-
ματος τοῦ μηχανικοῦ τοῦ ἐπινοήσαντος τὰς λεπτομερείας
τῆς καὶ τελειοποιήσαντος αὐτὸ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥ-
στε νὰ εἶνε πρακτικῶς χροήσιμον. Τὸ πλοιαρίον τοῦτο πλέ-

ει υπό τὰ ὕδατα καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων μετ' ἴσης εὐκολίας. Βυθίζεται εἰς ὄσονδήποτε βάθος καὶ ἀνακύπτει πάλιν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὸ πλήρωμά του δύναται ἐπὶ πολλὰς ὥρας νὰ διακινήν ἐντὸς τῶν ὑδατοστεγῶν χώρων τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, σῶν καὶ ἀβλαβές. Διὰ τινος δὲ εὐμηχάνως πεποιημένης ὀπτικής συσκευῆς ὁ διευθύνων τὸ πλοῖον δύναται νὰ περισκοπῇ τὰ πάντα ἐφ' ὅσον ἐξικεῖται ἡ ὄψις του, καὶ ἂν εἴ το πλοῖον πλεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων. Τὸ ὑποβρύχιον τοῦτο δύναται ἀπαρτῆρτον νὰ πλησιάζῃ πρὸς ἐχθρῖόν τι πλοῖον καὶ ἀνακύπτει ὡς μυθῶδες, τι θαλάσιον τέρας ἐκ τοῦ βύθου τῆς θαλάσσης ἐκφεδονίζεει κατ' αὐτοῦ ἐκ μικριτάτης ἀπιστάσεως καταστρεπτικωτάτην τορπίλλην καὶ ἀρκαρίζεται πάλιν ἐν ἀκραιεῖ εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων, ἐνθα δύναται τὸ πολὺ νὰ ὑποστῇ μικρὸν τινὰ κλονισμόν οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ καταστραφῇ, ἐνθ' ὁ προσβληθεὶς σιδηρῶς κολοσσὸς ἀναινάσσεται θρυμματίζομενος καὶ καταποντίζεται διεσκορπισμένος.

Πιθανὸν αἰ εἰδήσεις αὐταὶ νὰ εἶναι καθ' ὅλου ἢ ἐν μέρει ψευδεῖς. Τὶ θὰ συμβῇ ὅμως ἐὰν εἶναι ἀληθεῖς καὶ ἀκριβεῖς κατὰ πάντα; Γόττε προφανῶς εὐρισκόμεθα ἐνώπιον νέας τροπῆς τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Ἀπὸ τούτου ὑποβρυχίου τορπιλλικοῦ, οἷον τὸ ἀνωτέρω περιγραφέν, οὐδὲν θωρηκτὸν δύναται νὰ εἶναι ἀσφκλές. Πᾶς πολεμικὸς στόλος θὰ καθίστατο εὐθὺς ἄχρηστον καὶ πεπαλαιωμένον ἄθυμα, ἐστερημένον πάσης ἀξίας. Τότε θὰ ἠδυνάμεθα ν' ἀνελευθώμεν καὶ τὰ ἄλλα βαρύνετα πολυεμῆ καὶ νὰ ἐκθέσωμεν αὐτὰ ἐν μουσεῖοις, ὅπως τοὺς θώρακας καὶ τὰς ἀσπίδας παλαιότερων χρόνων. Ἡ βῆσις καὶ τὸ θεμέλιον τῆς μεγάλης Βρετανικῆς ἰσχύος ἐν τῷ κόσμῳ θὰ καταστρέφετο παρχρημα. Ὁ μαγικὸς ἐκεῖνος κύκλος, ὁ προστατεύων τὴν Ἀγγλίαν θὰ διεσπᾶτο καὶ πᾶς ἐχθρὸς θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ διὰ τῆς ἀνοιχθείσης ρωγμῆς. Τότε τὸ νηπιατικὸν ἐκεῖνο κράτος θὰ ἴστατο ἀφωπλισμένον ἐντελῶς, ἄνευ στρατοῦ, ἄνευ οὐδεὸς φρουρίου ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ἐκτεθειμένον εἰς πᾶσαν προσβολήν. Τότε οὐ μόνον ἰσὸπαλοὶ δυνάμεις, ὡς ἡ Ρωσσία, ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ ἀσθενέτατα κράτη ἠδύνατο ν' ἀπειλῶσιν αὐτὸ διὰ καταστροφῆς, ἐφ' ὅταν τοῦλάχιστον δὲν παρεσκευάζετο ἄλλως ἢ Ἀγγλίας κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας τῶν πραγμάτων καταστάσεως, ὀχυρομένη διὰ φρουρίων, εἰσάγουσα τὴν γενικὴν ἐπιστράτευσιν, δημιουργοῦσα παμμεγέθη στρατὸν κατὰ τὸ πρότυπον τῶν δυνάμεων τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης, ἐξ οὗ πάλιν θὰ ἐπύρχετο πλήρης ἀνατροπῆ πάντων τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεσμῶν τῆς.

Ἐν τῷ λοιπῷ, ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν οὔτε ἡ διπλωματία οὔτε ὁ πόλεμος, ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν οὔτε ὁ δούξ τῆς Μεδίνας—Σιδωνίας διὰ τοῦ ἠττηθέντος μεγάλου στόλου, οὔτε ὁ ναύαρχος de Ruyter διὰ τῶν νικηφόρων πλοίων του οὔτε τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ' οὔτε τοῦ Ναπολέοντος ἡ Γαλλία οὔτε ἡ Ρωσσία τοῦ Νικολάου Α'. κατώρθωσεν, ἐὰν εἶναι ἀληθεῖς αἱ περὶ τούτου εἰδήσεις, εἰς μόνον ἀνὴρ, ἄγνωστος μέχρι τῆς χθές, διὰ μόνης τῆς ἐντάσεως τοῦ ἐγκυβάλου του. Καὶ κατὰ τοῦ νέου τούτου κινδύνου δὲν θὰ ἠδύνατο ἡ Ἀγγλία ν' ἀμυνθῇ πολλαπλασιάζοντα ἢ τελειοποιῶντα τὰ μέσα ἐκεῖνα, ἅτινα μέχρι τοῦδε ἀντέτασσε κατὰ τοιοῦτου εἶδους ἀπειλῶν καὶ κινδύνων. Οὔτε διὰ πλειόνων καὶ τελειότερων πλοίων οὔτε διὰ συμπαχῶν ἰσχυροτέρων θὰ ἠδύνατο νὰ προφυλάξῃ ἐκείνη ἀπὸ τοῦ νέου ὑποβρυχίου πλοίου Ἡ ἄμυνα τῆς ὀρείλει κατ' ἀνάγκην νὰ εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως

πρὸς τὴν νέαν ταύτην ἀπειλήν. Πρὸς τὴν ἐπίνοιαν πρέπει ν' ἀντιταχθῇ ἄλλη ἐπίνοια καὶ τὴν ἐφεύρουν νὰ καταπολεμήσῃ ἄλλη ἐφεύρεσις. Ὅτε τὸ τορπιλλικὸν τοῦ Whithead ἐφάνετο καθυπέρτερον τοῦ θωρηκτοῦ, πολλοὶ ἐγκέφαλοι κατεπονήθησαν καὶ κατετίθησαν, ὅπως ἐφεύρωσι μέσον τι προφυλάξεω; τοῦ γίγαντος ἀπὸ τοῦ νάνου. Οὕτω ἐφεύρον τὸ ἀμυντικὸν δίκτυον, τὰ ὑδατοστεγῆ διατρήματα, τὸ ἐξ ἀλλελεσμένου καὶ συμπεπιεσμένου φελλοῦ περίβλημα, τοὺς ἠλεκτρικοὺς προβολεῖς δι' ὧν ἐπισκοπεῖται ἐν ὄρα σκότους ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, τὰ ταχυδύλα ἅτινα ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως ῥίπτουσιν ἐπὶ τοῦ τορπιλλικοῦ τοσοῦτ' ἡλικίαν γάλαζαν βλινυάτων, ὥστε ἡ προσπέλασις του καθίσταται ἀδύνατος σχεδόν. Οὕτω καὶ νῦν ἐπενοήθη πρώτη τις ἐπίνοια ἀμύνει κατὰ τοῦ νέου τούτου ὑποβρυχίου πλοίου. Εἰς τὸ πλεονέκτημα ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν ὑδάτων βλέμμα τὸ ὑποβρύχιον πλοῖον μὲν ἀόρατον ἀλλ' ὅταν τὸ βλέμμα πίπτῃ καθέτως τὸ πλοῖον καθίσταται ὀρατόν. Ὅσοι δὲ μείζον εἶναι τὸ ὕψος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ῥίπτεται τὸ βλέμμα καθέτως, τοσοῦτ' ἄνω τὸν τὰ ὕδατα καθίστανται διαφανῆ. Ἀνάγκη λοιπὸν τὰ θωρηκτὰ ἐν πολέμῳ νὰ φέρωσι προσδεδεμένον ἐπ' αὐτῶν ἀεριστῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ θάλασσα νὰ καθαροῦται εὐαρινῶς. Ὁ ἀπὸ τοῦ ἀεριστάτου κατασκοπῶν θὰ ἠδύνατο ὀξεῖως νὰ βλέπῃ τὰς κινήσεις τοῦ ὑποβρυχίου πλοίου, οὔτω δ' ἴτως θὰ καθίστατο δυνατὴ ἡ προφυλάξις τοῦ θωρηκτοῦ. Ἀλλ' ἐν ὄρασι νυκτερινῆς ἡ κατόπτεισις αὕτη θὰ ἦτο βεβιαίως ἀδύνατος, ἔχει δὲ καὶ ἄλλως πολλὰς ἐλλείψεις τὸ σχέδιον καθ' ὅλου. Ὅπως δὲ ὅμως ἐπενοήθη μία πρώτη ἀρχὴ ἀμυντικοῦ συστήματος, ἥτις δύναται ν' ἀναπτυχθῇ καὶ τελειοποιηθῇ.

(ἀκολουθεῖ)

Σ.Σ. Τὸ ἀρθρον τοῦτο τοῦ μεγάλου Max Nordau ἐδημοσιεύθη γερμανιστὶ ἐν τῇ Nevefreier Presse «Νέω Ἐλευθέρῳ Τύπῳ» τῆς Βιέννης, μετεφράσθη καὶ ἐν τῇ «Νέᾳ Ἡμέρᾳ» τῆς Τεργέστης. Ἀπάνθισμα δὲ τούτου εἶναι τὸ δημοσιευόμενον σήμερον ἐν τῇ «Ἀττικῇ Ἴριδι» χάρις εἰς τὸν λόγιον φίλον κ. Σταμ. Βάλβην διὸ καὶ τῷ ἐκφράζομεν μυριάς εὐχαριστίας.

**ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΜΑΣ
ΕΝ Τῷ ΖΩΙΚῷ ΟΡΓΑΝΙΣΜῷ**

Πρόκειται περὶ τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἐν τῇ φύσει εἶνε τὸ σπουδαιότερον στοιχεῖον τῆς ζωῆς μετὰ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα.

Ὅπως δὲ ὁ ἀήρ καὶ τὸ ὕδωρ ἐπίσης εἶνε ρευστὸν, παγκόσμιον ἀναγκασίον εἰς τὴν ὀργανικὴν καὶ ἀνόργανον φύσιν, ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὑπάρξιν τῶν ζώων, διὰ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς, διὰ τὴν βλάστησιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν.

Τὸ ὕδωρ ὡς λέγει ὁ Mantegazza εἶνε ἀπὸ αἷμα τοῦ πλανήτου μας.

Ἀφθόνως διακεχυμένον ἐν τῇ φύσει, καλύπτει ὑπὸ μορφῇ ἠερῶν τὰ 2)3 τῆς ἐπιφανεῖας τῆς γῆνης σφαιράς. σχηματίζει ὑπὸ μορφῇ στερεῶν τοὺς αἰωνίους πάγους τῶν πολικῶν χωρῶν, τὰς ἀενάους χιόνιας τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῶν ὀρέων, καὶ ὑπὸ μορφῇ ὑδατῶν διασκορπισμένον ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ περιβάλλει σταθερῶς, ὡς ὁ ἀήρ τὸ σῶμα τῶν ζώων, εἰσδύει ἐν αὐτοῖς, ἐπενεργεῖ

ἐπὶ τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν κλιμάτων τῶν δικόρων χωρῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιράς πίπτουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς βροχῆς, διακυλινθῶν τὴν γῆν, εἰσδύει ἐν αὐτῇ εἰς ποικίλα βάθη, σχηματίζει δὲ καὶ διατρεφεῖ, οὕτως εἰπεῖν, τὰς πηγὰς, τοὺς ῥυακκας, τοὺς χυμάρρους, τοὺς ποταμούς, καὶ τὰς λίμνας. Ἐκ τούτων ἀκολουθῶς ἀποτίθεται εἰς τὰς θαλάσσης καὶ ἐξ αὐτῶν, συνεργεῖα τῆς θερμότητος τῆς σφαιράς καὶ τῶν ἀερίων ρευμάτων ἐξατμιζόμενον, ὑψοῦται ἐκ νέου πρὸς τὰ ὑψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιράς, ἐνθα συμπυκνῶνται εἰς νέφη δικροσκοπιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, διὰ τὰ ἐπαναπέση καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ ὑγρῶν ἢ στερεῶν μορφῶν.

Μία κίνησις δηλονότι αὕτη, ἀδιάλειπτος, ἀέννητος, ἣν ἐκτελεῖ ἐν τῇ φύσει τὸ ὕδωρ, κυκλοφοροῦν συνεχῶς ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαιράς εἰς τὴν γῆν καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν ἀτμοσφαιρῆν καὶ ἐπενεργοῦν ἀκτακτύτως ἐπὶ τῆς τροπῆς τῶν πραγμάτων τῆς φύσεως, εἴτε διὰ τῆς συνθέσεώς του. εἴτε διὰ τῆς ποσότητος καὶ διανομῆς του.

Χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν μεγίστην σπουδαϊότητα τοῦ ὕδατος εἰς πάντα τὰ ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα, τὴν ὑπέροχον ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας, ἐπὶ τῶν κλιμάτων καὶ ἐποχῶν, χωρὶς νὰ ἐξάρωμεν ὅλας τὰς ὠρελείας ὅσας ὁ ἀνθρώπος ἀπολαμβάνει πάντοτε ἐκ τοῦ ὕδατος, περιοριζόμενοι δὲ μόνον ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς ὑγιεινῆς καὶ φυσιολογικῆς σπουδαιότητος τοῦ ὕδατος, διαβλέπομεν ὄντως ὅτι τὸ ὕδωρ εἶνε τὸ σπουδαιότερον στοιχεῖον τῆς ζωῆς.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου αὐτοῦ κάλλιστ' ἀλέγει ὁ Deqiaxa ὅτι «τὸ ὕδωρ εἶνε τὸ ἀπαραίτητον ὑπόστρωμα διὰ τὴν ὑπάρξιν τοῦ ζώου» καὶ ὁ Paladino ἐν τῇ Φυσιολογίᾳ του ὅτι «οὐδεμία ἀνόργανος σύνθεσις εἶνε μάλλον ἀπαραίτητος τοῦ ὕδατος πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ζωῆς».

Μεταξὺ τῶν μέσων ὧν ἔχει ἀνάγκην ὁ ὀργανισμὸς ἵνα συντελέσῃ εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐναλλαγῆς τῆς ὕλης, τὸ ὕδωρ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. Αὐτὸς οὗτος ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ καθίσταται ἀκτάλληλος πρὸς ἀναπνοὴν ὅταν εἶνε ἐντελῶς ξηρὸς.

«Ἐν τῇ ζωῇ, λέγει ὁ Moleschott, συνίσταται εἰς ἀνταλλαγὴν ὑσιῶν, τὸ ὑγρὸν εἶνε ἀπαραίτητος δι' αὐτὴν συνθήκη, καθ' ὅσον ἡ σύνθεσις καὶ ἀποσύνθεσις, αἰτινες ἀποτυποῦσι τὴν ἐνεργητικότητά εἰς τὰς οὐσίας τοῦ σώματός μας, δὲν εἶνε ἐφικτὴ ἄνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ ὕδατος».

Οἱ ζωῖκοὶ ἱστοὶ ἄνευ ὕδατος ἀποξηραινόμενοι καὶ θνήσκουσιν, ὅπως ξηραίνεται καὶ θνήσκει πᾶν φυτὸν στερούμενον αὐτοῦ. Τὸ τοιοῦτον ἄλλως τε εἶνε φυσικώτατον, ἀφοῦ τὸ ὕδωρ συνιστᾷ τὰ 70 ο)ο τοῦ σώματος τῶν ἀνωτέρων ζώων.

Ἡ Ἀνατομία καὶ Φυσιολογία μᾶς ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ ὕδωρ εἰσέρχεται ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν κυτταρωδῶν στοιχείων τῶν ἱσθῶν (1) καὶ συμβάλλει εἰς τὴν ευκαμψίαν αὐτῶν, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς μῦς νὰ ἐνεργῶσι, σχηματίζουσι

(1) Ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τὰ διάφορα ὄργανα καὶ οἱ ἱστοὶ ἔχουσι τὰς ἐξῆς ἀναλογίας ὕδατος : ἡ ἀδαμαντίνη τῶν ὀδόντων 0, 2 ο)ο, ὁ ἱστὸς τῶν ὀδόντων 10 ο)ο, ὁ ἱστὸς τῶν ὀστέων 13 ο)ο ὁ ἐλαστικὸς ἱστὸς 49,6 ο)ο, ὁ ἱστὸς τῶν χόνδρων 55 ο)ο, ὁ ἐγκέφαλος 75,6 ο)ο, τὸ ὕπαρ 76 ο)ο, οἱ μῦς 77 ο)ο, τὰ νεῦρα 78 ο)ο, τὸ αἷμα 79 ο)ο, οἱ νεφροὶ 83 ο)ο, ὁ χυλὸς 93 ο)ο, ἡ λέμψος 98 ο)ο (Paladino).

τίζει τὸν φορέα ἐν ᾧ ἐπωχοῦνται τὰ αἵματοσφαιρικά, καθίσταται τὸ αἷμα ἱκανῶς ρευστὸν ἵνα δύναται νὰ κυκλοφορῇ, λαμβάνει μέρος ἐν τῇ συνθέσει ὄλων τῶν χυμῶν, ὄλων τῶν ὑγρῶν, ἅτινα ἐκκρίνονται ὑπὸ τῶν σταλογόνων ἀδένων, ὑπὸ τοῦ δέρματος τῶν βλενοῦμένων τῶν ἀναπνευστικῶν καὶ πεπτικῶν ὀργάνων, ἀπὸ τῶν ἐντερικῶν ἀδένων, ἀπὸ τοῦ παγκρέατος, τοῦ ὕπατος τῶν νεφρῶν κλπ.

Μόνον τὸ ὕδωρ δύναται νὰ εἶνε ὁ μεσάζων τῆς ἀμοιβαίας ἐναλλαγῆς τῆς ὕλης, ὁ ἀναγκασίος φορέας, ὁ σταθερὸς καὶ ἀπαραίτητος τόσον διὰ τὰς ὀργανικὰς οὐσίας ὅπως καὶ διὰ τὰ ὀρυκτὰ, καθ' ὅσον ἄπασαι αἱ στερεαὶ οὐσίαι, δὲν δύναται ν' ἀπορροφηθῶσι καὶ διεσπύσωσιν ἐν τοῖς ἱστοῖς (ὅσονδήποτε τροποποιούμεναι διὰ τῆς λειτουργίας τῶν πεπτικῶν ὀργάνων), χωρὶς νὰ λάβωσι τὴν ἀριστέραν μορφήν ἣτις εἶνε ὑγρὰ. Ἐπίσης δὲ καὶ αἱ ὕλκι αἱ προερχόμεναι ἐκ τῆς ἀφομοιωτικῆς τοῦ στομάχου ἐργασίας, ἵνα ἐκκριθῶσιν δέον νὰ καταστῶσιν ὑγρὰ καὶ πᾶσι.

Γνωρίζομεν ἄρ' ἑτέρου ὅτι τὸ αἷμα, ὅπερ συντίθεται κατὰ τὰ 4(5) ἐξ ὕδατος, ἀπόλλυσται αὐτὸ συνεχῶς συνεπιχτῶν ἐκκρίσεων, καὶ πρὸς τούτοις ὅτι αἱ ἐκκρίσεις αἱ λαμβάνουσαι χώραν εἰς τὸ δέσμα, τοὺς πνεύμονας, τὸς νεφροὺς, τὰ ἕντερα, ἐκβάλλουσιν ἐκτὸς τοῦ σώματος ἀξιόλογον ποσότητα ὕδατος, εἰς τρόπον ὅστε ὁ ὀργανισμὸς δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει, εἰ μὴ τῷ ἀποδοθῇ πάραυτα διὰ τῶν πόσεων καὶ τῶν τροφῶν ἡ ἀναγκασίη ποσότης ὕδατος καὶ οὕτω ἀνακτήσῃ τὴν ἀδιάλειπτον ἀπώλειαν τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἐνεργητικότητα τῆς ζωῆς.

Τῷ ὄντι δὲ δύναται τις ν' ἀντιβῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὴν πείναν, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τὴν δίψαν, ἥτις εἶνε ἡ ἐκ μέρους τοῦ ὀργανισμοῦ ἐκδήλωσις τῆς ἀνάγκης τοῦ ὕδατος.

Ἡ δίψα κατὰ κοινήν ῥῆσιν εἶνε σκληροτέρα τῆς πείνης. Καὶ πράγματι προξενεῖ σπασμούς ὀξυτέρους.

Ἐν τῇ πράξει παρδεχόμεθα ὅτι ἂν ζῶν τι εἶνε δυνατὸν νὰ περιχθῇ εἰς τὸ ἄκρον ἄνωτον τῆς πείνης καὶ ν' ἀποκατασταθῇ ἐκ νέου ἐγκρίως ἐνισχυόμενον διὰ τροφῶν ἐλαφρῶν, τοῦτ' αὐτὸ δὲν δύναται νὰ συμβῇ προκειμένου περὶ ζώου περιερχομένου εἰς τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐλλείψει ὕδατος.

Ἐκ τοιαύτης τινὸς ἐλλείψεως προέρχεται ἐπίσχεσις τῶν προϊόντων τῆς ἀποσυνθέσεως ἐν τῇ ζωικῇ οἰκονομίᾳ, ἅτινα δέον νὰ ἐκκριθῶσι καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ὀργανισμὸς αὐτοδηλητηριάζεται!

Ὅταν ἐν τῷ ὀργανισμῷ δὲν εἰσχυθῇ ἡ ὀφειλομένη ποσότης ὕδατος ἐκδηλοῦνται πρῶτον φαινόμενα ξηρότητος τῆς βλεννομεμβράνης, τῶν χειλέων, τῶν παρειῶν, τῆς γλώσσης, τοῦ φάρυγγος, ἡ οὐρική ἐκκρίσις ἐλαττοῦται ταχέως καὶ τὰ οὔρα γίνονται δριμύνα, διότι περιέχουσι μεγάλην ἀφθονίαν ἀλάτων, ἡ ἀποκάθαρσις ἐπέχεται.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐν ὄσῳ ἐξακολουθεῖ ἡ ἐλλείψις τοῦ ὕδατος, τὸ αἷμα καὶ οἱ χυμοὶ γίνονται πυκνότεροι, οἱ μῦς ὀλιγώτερον ἐλαστικοί, ἐκασθενοῦσι καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ καρδιακὸς μῦς. Ὁ σφυγμὸς ἐπιταχύνεται, ἡ ἀναπνοὴ καθίσταται πνιγρὰ καὶ τέλος ἐξακολουθοῦσι τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὕδατος, ἐπέρχεται ὑπερβολικὸς τις ἐρεθισμὸς τῶν νευρικῶν κέντρων, ὃν διαδέχεται ἡ κατὰπτωσις, τελεία τις ἐκασθένησις τῶν δυνάμεων, ὁ θάνατος!

Ἐπὶ ὑγιεινῇ λοιπὸν ἔποψιν τὸ ὕδωρ εἶνε τὸ ὄντι ἀναπόφευκτος παράκτωρ τῆς συντηρήσεως τῆς ζωτικότητος καὶ τῆς υγιείας. Οὐχ ἦττον ὅμως εἶνε ἐπὶ ἀνάγκης ν' ἀνα-

— Οί όρθόγλωμοί σου, ή γοητεία σου, τό πρόσωπόν σου.... έσύ.

Μετά δυσκολίας κατκτελλουσα διακαή έπιθυμία ή 'Ιωάννα έξωθούσχη αύτήν νά βίβη είς τάς άγκάλας του σύζυγου της, τόσον έιλικρινώς έκδηλώσαντος την προς αύτήν άγάπην του είπεν.

— Έννάντη ώρα μετά μεσημβρίαν και μετ' όλίγων θα εύρίσκειται και μετξύ ήμων και ό... και ό... και ό πατήρ μου 'Ανδρέα.

— 'Α βεβκίως, άνέρραξεν ούτος, ώσει άνκαπολήσας λησμονηθέν πράγμα.

— Συμφωνούμε νά τόν έκπληξώμεν.

— Πώς όχι και δι' ύποδοχής έξαιρέτως ώρκαίς.

— Τό άντίθετον δηλαδή, ύπέλαθε χαριτοβρύτως ή 'Ιωάννα. Νά προσποιηθώμεν, ότι μαλώνομεν, άμα τόν κίσθηνθώμεν έρχόμενον και τοιουτοτρόπως...

— 'Α όχι! δέν δύναμι, συγχώρησέ με, 'Ιωάννα, αλλά δέν δύναμι είμι άνεπιτήδειος, προπάντων νά υποκρίνωμι.

— 'Ωστε έγω; ήρώτησε παρκαπουμένη κάπως ή 'Ιωάννα.

— Σύ, είσαι τό γλυκύτερον γυναικείον πλάσμα, είς τό όποιον έξαιρετικώς ή φύσις έπεδωψίλευσεν.

— 'Αλλ' είμι υποκρίτρια, έν ώ σύ....

Τώρα προφανώς κατείδεν ό 'Ανδρέας, ότι άσυναίσθητως όλως είχεν ύποπέση είς πραγματικήν άπρέπειαν, ήν προσεπάθει, ώς ήδύνατο νά έπκνορθώση.

— Δηλαδή ύποκρίνεσαι κάτι, όπερ δέν έχεις, όπερ άποστέρεις, άλλ' όπερ χάριν παιδιας ύποδυεσαι. Τήν προσποίησην άλλως τε του έχειν προτερήματα και πράττειν ώς αύτά ύποβάλλουσιν, έπιδοκιμάζει σχεδόν όμιλών περι Πεισιτράτου ό Πλούταρχος....

— 'Ω! μέ δυσχερετείς πολύ, μέ δυσχερετείς πολύ, 'Ανδρέα, έπρόφερε μετά θυμού σχεδόν ή 'Ιωάννα άπομακρυνόμενη συγχρόνως του συζύγου της.

— 'Ιωάννα! 'Ιωάννα μου!

— 'Υπηρέτριαν κάλει με! ό τίτλος ούτος μοί άρμόζει καλλίτερον! άφού άλλως τε συνηγορούσιν είς τούτο και οί κ. κ. Πλούταρχος μετά του Πεισιτράτου. Και θυμωμένη πλέον ή 'Ιωάννα έφόρει τό έπκνωφόριόν της, όπως έξέλλη είς την αύλήν. 'Ο 'Ανδρέας έδρομε προς αύτήν περιπαθής, παρκακλών, ζητών συγγνώμην διότι άκουσίως την έπίραχνεν.

— 'Αφες με! άντέτεινεν αύτη δύστροπος έκτραπέισα δέ συγχρόνως είς βιαίαν κίνησην κατέρριψε τό έπί της τραπέζης άνθοδοχείον, όπερ κατεσυνετρίβη μετά πατάγου.

— 'Η! έ! έφώναξε τότε μετ' όργης και ό 'Ανδρέας, καθ' ήν άκριβώς στιγμήν είσήρχετο ό πατήρ της 'Ιωάννας.

— Καλή άρχή, είπεν ούτος κατάπληκτος.

Τήν φωνήν ταύτην του πατρός της άκούσασα ή 'Ιωάννα έξεχύθη είς νευρικόν, βεβιασμένον γέλωτα, άνίκανον άντικαταστάτων πραγματικώς καταστάσεως, έρρίφθη έντροπισασμένη επί του στήθους του συζύγου της, έλκουσα δ' αύτόν ήρέμα. τόν έφερε πλησίον του πατρός της, όπου έξακολουθούσχη νά γελή τόν ίδιον γέλωτα, έκρύβη μεταξύ τών δύο άνδρών.

— 'Ο 'Ανδρέας ήσπάσθη αύτήν έπκνειλημμένως, έγείρων δ' έπειτα την κεφαλήν, είπε προς τόν πενθερόν του μετά ζωηρότητος.

— 'Επετύχομεν ό,τι ήθελομεν, έπετύχομεν ό,τι ήθέ-

λομεν. Συνερωνήτημεν νά προσποιηθώμεν τούς μαλωμένους, διά νά ιδώμεν την έκ τουτου έντύπωσιν σας και τό έπετύχομεν θυμαίαις, αί. 'Ιωάννα:

— Ναι, ναι, άπήντησεν αύτη κρυπτομένη πάντοτε.

— Ναι, θυμαίαις ύπόκρισις, ύπερβασχ και τό πραγματικόν άπήντησε και ό Πατήρ της 'Ιωάννας έπακρυνόμενος. Σύ μέλισσα, 'Ανδρέα, έξηκολούθησεν, είσαι έξοχος ύποκριτής, άρ' ού μέλισσα είσαι και τόσον ώχρός.

Στέφανος Α. Μαρούλης

Δικηγόρος

ΧΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟ

— Πάψε, καρδίτσα μου, και μή μου ραίξης την καρδιά μέ την φρεσίδου, τή γρηά μουργιά, που ήθελε νά σου είπη, πώς έχεις άκαπητικό... έννοια σου σύ και νά ιδής, τί έχω νά της κάνω αύτουνης της βρώμας. Πήγαινε 'στό σπη-

τικό σου και κάτσε 'στό νοικοκυργίο σου και 'γω θα της σκρώσω δουλειά που θα την φουάη και δέν θα κρυώνη!

Και πολλάς άλλας ύβρεις έλεγεν ή θειά Γαρούφα κατ' της κηρά Ρηνιώς, προς την άκαπητήν της άνεψιάν καπηλικώς ύπ' αύτης ύβριζομένην.

Δέν παρήλθε πολυς χρόνος, καθ' όν ή θειά Γαρούφα έπήρε την ρόκην της και μετέβη είς τό σπίτι της κυρά Ρηνιώς.

— 'Ωρα καλή, είπε, θυγατερούλά μου και βλογημένη νάν' ή ώρα που ήρθα 'στό άρχοντικό σου, νά σου φέρω και 'γω ή δόλιχα έννα προξενειό. 'Εγω εύκή και κατάρχ από τό μακαρίτη τόν άντρα μου, νά σε 'πκντρέψω 'γω, νά σ' άνοιξω 'γω τό ριζικό σου.

Και μόλις είπεν αύτά έπήρε κάθισμα και έκάθησε, παρ' αύτή δέ και ή κυρά-Ρηνιώ.

— 'Η κυρά-Ρηνιώ, ή όποία, άν κατ' την έποχην εκείνην ήτο έγγαμος, θα ήρίθμει, ότι έγαλούχησεν ούκ όλίγας γενεάς, ήθελε νά προσέλη είς γάμου κοινωνίαν.

— 'Εν γεροντοκόριτσον πρώτης γράμμης, έρρυτιδωμένον, είς τό όποιον ό πανδαμάτωρ χρόνος είχε προσφέρει τό δώρον του γήρατος, τάς λευκάς τρίχας. Τόσον διακαώς έπεθύμει νά ύπκνδρευθη, ώστε, ότκν έβλεπε και ένυμφεέτο καμμιά 'στη γειτονειά της, πάντοτε την κατέρκρινεν! αί ύβρεις της διέλυον ούκ όλίγα συνόικείσια!

— Δύνανται τις νά φαντασθη τό μίος, όπερ έτρεφε κατ' αύτης ή γειτονιά. Μου έλεγε μι'ά γειτόνισσα, ότι την είχαν βάλει 'στού καρογιού τή μούκα και ότι την είχαν γραμμένη 'στού διαβόλου τό κατάστιχο.

— 'Επόθουν και ήύχοντο, πώς νά ήρχετο ήμέρα εύθετος

νά την έξεδικούντο, διότι ή γλώσσά της ύπερέβαινεν και αύτούς τούς κεραυνούς του Διός.

— 'Ανυπομόνως έρωτ' την θειά Γαρούφα, ποιός είναι ό μέλλων γαμβρός.

— Κάνε τό σκαυρό σου, είπε, 'στό 'κόνισμα και άφού φέρης τό γλυκό και τό ρακί της θειά Γαρούφως, τότενες θ' άνοιξω τό στόμα μου, που θα π'κει Ντούναβη.

Και ως έέρχ'ε, όστις περυγίζει άνωθεν λείας, την όποιαν πρόκειται ν' άρπάξη και νά κατκσπαράξη δια τών όνύχων του, ούτως έκκραδάκει τό φοβερόν γραίδιον νά κάμη θυμά του την γεροντοκόρην.

— Τά διαταχθέντα κομίζοντα! αύθωρει και τά βλέμματά της προσηλύνονται είς την θειά Γαρούφα, μεταβληθείσα όλη είς ότκν διά νά άκούση έστω και είς τό τελευταίον όριον της άνθρωπίνης ζωής που ήτο, τό πάντοτε διά τάς γυναικάς προσοίλες... προξενειό!!

— 'Εχω, της λέγει, έννα άντρα που θα σου δώσω, που θα πάη άκουσμα σ' ούλο τόν ντουι'ά. 'Απ' όποιον γειτονιά έπέρασε, ούλα τ'α κορίτσα σεβντά του κάνανε 'Ι-χει 'φρείδι του κοράκου τό σφερό, έχει μέση δαχτυλίδι, έχει 'μάτι που τό νινί του σε βραει μέσα 'στό φυλλοκάρδι! 'Εμένα, τή τσάτσ-Γαρούφα, μέ γλέπει; 'Αν ήμουνα δύο χρόνια άκόμη νιά και μέ ήθελε, θα ντόν έπερνα. όχι άτήσου που είσαι 'σάν τ'α κρούσταλλα και δέν τ'α 'κλεισε άκόμη τ'α 'κοσι-δύο... Μην τηρ'ες καθόλου και δός τό λόγο σου, γιατί τόν γηρεύουε και άλλες... είναι λεβέντης, είναι άσικλής, είναι παρκαλής, είναι σοιλής, είναι ντερτιλής, είναι σεβνταλής... Μωρ' τί μέ τηρ'ες; άχ, ή δόλιχα έγέρασα και δέν μέ βοηθάει πολυ τό λοικό μου, νά σου είπω πόσα κλά 'χει σφου'νος που σου λέω. Δός τό λόγο σου, μωρή Ρηνιώ, και μη φοβάσαι για τίποτα, πετρά πέ μου τί άνχαρικό πέρεις, για νά πετράξω νά φέρω τόν μνημό για νά κάνομε τό ποικροσφραγο. Μωρ' τ'α ντετζερέδικ σου τ'α χεις, τή σιδεροστία σου, της πεθεράς τό καφέρεγκι γεμενί, τό λυγνοστάθη σου, τό τζεβκιρικό σου, τ'α χαρκαία σου, της μάννας σου της μακαρίτισσας τό μπουρμπουνι φουστάνι... όσα για τ'α μετρητά τ'α κάνω 'γω κλά. Τόν έφέρνω και σε γλέπει, του πέφτουμε τ'α σάλιχ από την ώμοφιά σου, και ύστερα έρχεται γυρεύοντας.

— Μόλις τό άτυχ'ες γεροντοκόριτσον ήκουσε τόν χειμαρρον αύτόν τών συστάσεων, έτρώθη την καρδιάν και ήρτισε νά παρκακλή την προξενήτριαν νά μεταβη τάχιστα είς τόν μέλλοντα συμβολι' προς περκαίωσιν του έργου, τό όποιον άνέλχεβεν.

— Κάνε τό κλό. είπε ή γεροντοκόρη, έμένα της άρρανης και άν δέν σου τό γνωρίσω 'γω, νά σου τό γνωρίση ό θεός.

— 'Η θειά Γαρούφα άποχαριετίζει την γεροντοκόρην και άπέρχεται χείρουσα διά την έπιτυχή έκβασιν τών ενεργειών της.

— Περιέρχεται όλκ τ'α σπήτιχ της γειτονειάς και διηγείται τό κατόρθωμά της συνιστώσχη έγμύθειαν μέχρι λήξεως της κωμωδίας.

— Νά της δείξω 'γω της κουρελοūs που ζέρει νά 'βρίξη πώς τ'α κορίτσα 'χουε άκαπητικούς. Τό νού σας νά μη βγ'η κουβέντα! 'δω που τ'απκ 'δω νά μέινουε.

— Τά κορίτσα της γειτονειάς κρούουσιν έκ χαράς τάς χείρας, και συγχάιρουσι την θειά-Γαρούφα, διότι άνέλχεβεν νά διακωμωδήση μι'ά βρωμογλωσσού ή όποια δι' αύτά ήτο φωβερά έρυννύς. 'Επραττον δέν έπραττον πάντοτε αύτή τ'α έκκαλόγει.

— 'Αρκετά ήμέραι παρήλθον και ή θειά-Γαρούφα σπεύδει 'στό παζάρι για γαμβρό! περιφερομένη δέ διαφόρους όδούς, είδε τόν γέρ- 'Αργύρη, κουλουρτζή, τόν όποιον έγνωρίζε! τρέχει προς αύτόν και του λέγει:

— Κύρ- 'Αργύρη, σήμερα! άνοιξε ή τύχη σου και τό ριζικό σου. Σου 'βρήκα τή λεγόμενη, που άμα την ιδής θα φύγη τό αίμα από τό κορμί σου!

— 'Εάν ό Δαρθίνος έγνωρίζε τόν γέρ- 'Αργύρη, θα έθεβκίου περισσότερο τ'ας πεποιθήσεις του, ότι όντως ό άνθρωπος παρήχθη από τόν πίθηκον. 'Εδω και εκεί μερικ και τρίχες επί του προσώπου του, καμπούρα άπαισία και πόδες γελωνοειδεις.

— 'Ο γέρ- 'Αργύρης είς τούς λόγους της θειά-Γαρούφως έπέτρωσεν και έρωτ' αύτήν ποι'α είναι ή νύφη.

— Δέν είναι άνάγκη τόση γλήγορα νά 'ρωτ'ες! για δέν κάνει νά ξεσκεπάζωνται εύκολα εύκολα του κόσμου τ'α θηλικά. Σου λέω κύρ- 'Αργύρη μου και στο όρκαίζομαι νά με φάη ή μαύρη γής και ψυχή νά μη παρκαδώσω, πώς τό κορίτσι εκείνο που σου φέρνω, όχι νά σου τό πενεφτώ, έννα κομμάτι είναι διαμάντι. Πλύστρα είναι, ζυμώστρα είναι, σιδερωστρα είναι, άργαλίστρα είναι, μολίστρα είναι, σιγισίστρα είναι... και από ώμορφιά μη 'ρωτ'ες καθόλου! είναι φεγγαροπρόσωπη του ήλιου θυγατέρα. Θέλεις νά σου είπω και από τί συριά κρατιέται;

— 'Ο Μπαρμπα-Γιώργης, ό κύγουλας νουνός της! ό Μπαρμπα-Διχακντής, ό μακαρίτης ό Ταμπάτσης, πατέρας της! ό τέτοιος πώχει της τέτοιος τή θυγατέρα, την Βγενηκούλα, είναι βαφτιστήρι του! άφεντόσοχη, ψυχικάρικα σπήτιχ. 'Από όσα σου είπα έχω φεγωμένα και πιόμενα.

— Τί πέρνει, θειά-Γαρούφα, ήρώτησεν ό κύρ- 'Αργύρης:

— Τό χωράφι 'στό βουνό και πεντακόσια γρόσια και ούλα τ'α ναχρικά του σπητιού! μη κάθεςαι καθόλου και χάνεις τέτοι'α νηά! κύρ- 'Αργύρη, μη στέκης, γιατί την γηρεύουε κι' άλλοι.

— 'Ο 'έρ- 'Αργύρης πείθεται και δίδει τόν λόγον του.

— 'Ητο ή έβδομάς της τυροφάγου, καθ' ήν διωργανούτο τό κωμικόν γεγονός και ήμέρα του γάμου ώρίσθη ή Κυριακή της Τυροφάγου.

— 'Η θειά-Γαρούφα έπιμένει, όπως τό μυστήριον τελεσίγη είς την γειτονικήν της εκκλησίαν και ύπερισχέει ή γνώμη της.

— 'Η ήμέρα του γάμου έπέστη και ή νύμφη μέ τό μπουρμπουνι φουστάνι της μητρός της, και μέ τό άγιαννιώτικο πολκάκι, καλοφτιασιδωμένη μέ τό παπάκι της, έξήλθε του σπιτιού της κρατουμένη υπό του βρακοφορουιτος νυμφίου, προεπορευόντο οί στέφανοι και είποντο νταούλια μέ ζουρνά.

— Τά παιδι'α της γειτονειάς άλλα μουντζουρωμένα, άλλα μέ προσωπίδας, ήκολούθουν την γαμήλιον πομπήν.

— Γέλως άκράτητος κατελάμβανε πάντας επί τ'η θέα του περιγαστού ζεύγους. 'Η θειά-Γαρούφα είχε ειδοποιήσει όλους και όλκς, όπως παρευρεθούν είς την κωμωδίαν και μέ τ'α άναγκαία κουφέτα.

— Πλησιάζουν την θύραν της εκκλησίας και ή θειά Γαρούφα φωνάζει:

— Τρέχτε, μωρ' γυναικες, μασκαράδες! μασκαράδες... ή κυρά-Ρηνιώ έγεινε μασκαράς. Τά παιδι'α ήρχισαν τούς άλλαλαγμούς και είς τό πανδαμιόμιον αύτό ή θειά-Γαρούφα έφώναζεν:

— 'Εμπρός παιδι'α!...

Και βροχή σαπιολεμοριών πίπτει ἐπὶ τῆς κερκ-
λῆς τῶν νυμφίων.

Ἡ κυρά Ρηγιὼ διαμυρτύρεται, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
δυστυχῶς εἶχε λάβῃ φροεράς διστάσεις! Ἡ κυρά-Ρη-
γιωὼ μὲ τὸ παπᾶζι εἰς τὰς χεῖρας καὶ μὲ ὄψιν ἐξέκλον, ἐπι-
στρέφει εἰς τὰ ἴδια τῆ συνοδείᾳ ἀπεριγράπτων φωνῶν καὶ
τοῦ ἐξῆς κωμικωτάτου ἄστρατος.

Πᾶν ἴπισω τὰ κουφέτα
καὶ τὸ συμπεθεριὸ
τῆν ἴπῃραν μὲ λεμόνια
τῆν δόλια τῆ Ρηγιωῶ.
Δὸς τὸ λόγο σου Ρηγιωῦλα
δὸς τὸ λόγο σου Ρηγιωῶ
ἄλλοτε πῶς δὲν θὰ βρίζης
τῆ δική μου τῆ Λενιωῶ.

Ἄργος

Ἄντωνιος Γ. Δαυλάκος

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο περιώνυμος Γάλλος ὑποκριτὴς καὶ κωμωδοποιὸς Βαρών,
ὁ ἐπικληθεὶς ὁ Ρόσκιος τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, ὁ μαθητὴς καὶ φίλος
τοῦ Μολιέρου, τοσοῦτο μεγαλεφρόνει περὶ ἐαυτοῦ, ὥστε ἔλεγε:
«Κάθε ἑκατὸν ἔτη δύναται τις νὰ ἴδῃ ἓνα Καίσαρα, ἀλλ' ἀπικι-
τοῦνται χίλια διὰ νὰ κάμουν ἓνα Βαρών». Ἐκ τῶν ἐπτὰ αὐτοῦ
κωμωδιῶν ἡ καλλίστη εἶναι «L'Homme à bonnes fortunes»,
ἐν ἧ λέγεται ὅτι ἀπεικονίεν ἐαυτὸν, διότι εἶχε καὶ ταύτην
τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐπιδείκνυται ὡς καλλονῶν κατακτητῆς. Ἡ-
μέραν δὲ τινα καὶ ἦν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν κυρίας τινός, ἐξ
ἐκείνων, αἵτινες ἐδέγοντο αὐτὸν μόνον τὴν νύκτα:

— Κύριε Βαρών, εἶπεν αὐτῷ ψυχρῶς ἡ ἀρχόντισσα, τί ζη-
τεῖτε ἐδῶ;

— Τὸν νυκτικόν μου σκούφον, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μεγαλο-
φώνως.

II

Κατὰ τὸ 1753 ὁ γνωστὸς ἐπικούρειος καὶ ἄγαν κοσμικὸς ἀβ-
βᾶς Δε Ουαζενὼν de Voisenon), ἐκ τῶν τεσσαράκοντα τοῦ γαλ-
λικοῦ Ὀλύμπου ἀθανάτων, ὁ φίλος τοῦ Βολταίου, ὃν οὗτος—
ἐπιστέλλων αὐτῷ—θεωπευτικῶς ἐκάλεε: «Mon cher abbé gre-
luchon», καὶ ὁ καλὸς ἀββᾶς ἐκαμύρωσε καὶ ἐδείκνυε τὰς ἐπιστο-
λάς τοῦ ἐν Φερναί πατριάρχου, συνέγραψε δὲ τὸ ἰταλικὸν τῶν
Παρισίων θεάτρον μικρὰν τινα κωμωδίαν, ἧς ἡ διδασκαλία ἀ-
πέβη πληκτικὴ, ἀνίαρᾶ, ἀξία μαξιλαρώματος. Ὁθεν ἡρώτων
αὐτὸν διατί νὰ ἐκθέσῃ ἐπὶ τῆς κτηνῆς τοιοῦτον ἄμορφον ἔμ-
βρυον, αὐτὸς ὁ πατὴρ τοσοῦτων καλῶν θυγατέρων, οἷαι τὸ «Ré-
veil de Thalie», ἡ «Jeune Gerce» καὶ ἄλλαι τοιαῦται εὐφρεῖς
κωμωδίαι.

— Εἶναι τόσος καιρὸς, εἶπε, ποῦ ἡ πόλις αὕτη τῶν Παρι-
σίων μὲ πλήθει, ὥστε ἀπεφάσιστα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ μία
καὶ καλή.

Πότε τὰ ἡμέτερα θεάτρα θὰ παύσωσιν ἐφαρμύζοντα κατὰ τοῦ
πτωχοῦ κοινοῦ—σεβαστοῦ μόνον ἐπὶ τῶν προγραμμάτων—τὸ
σύστημα τοῦ ἀββᾶ greluchon;

Ἐκ τῶν τοῦ Σ. Κ. Λισσαπίου

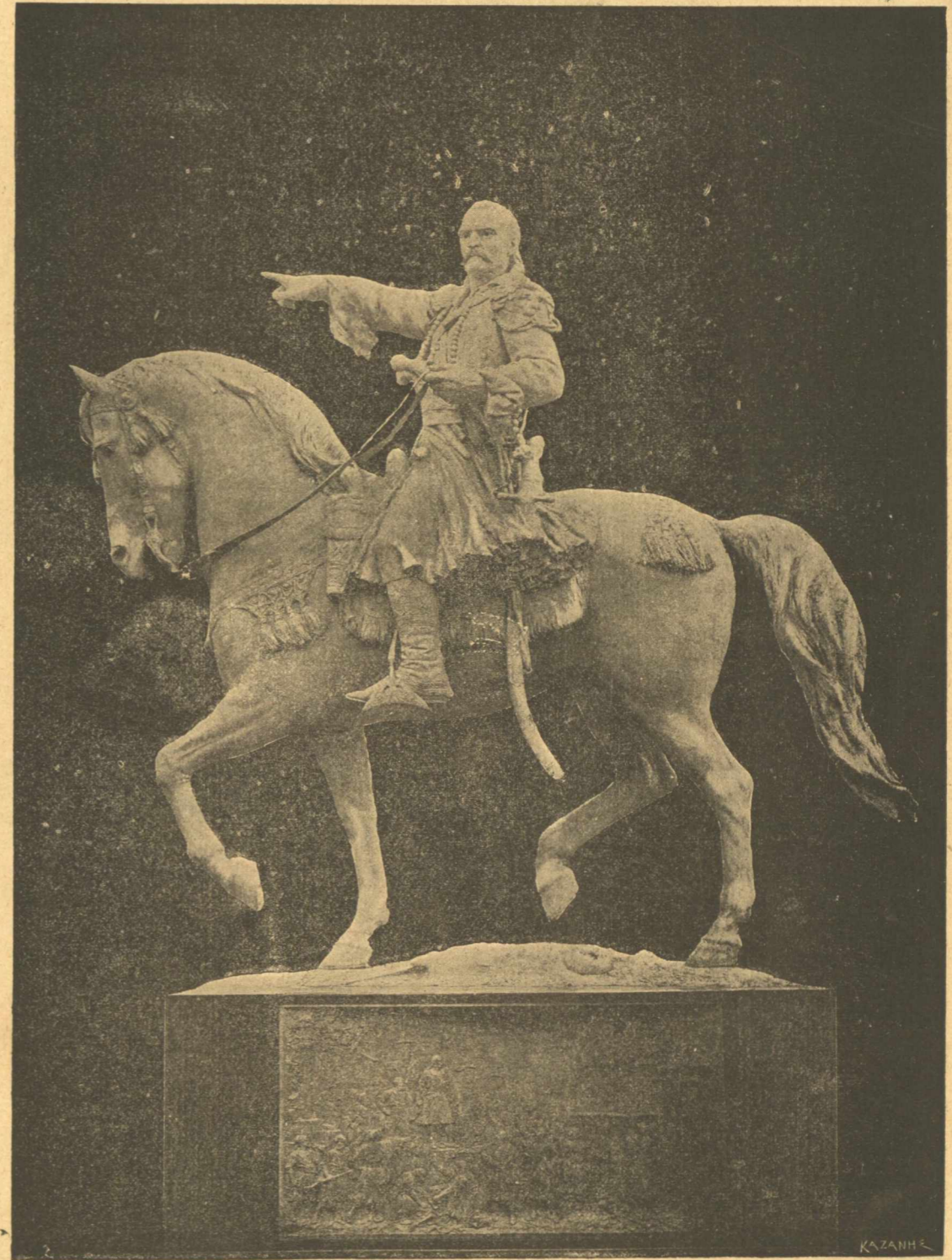
ΚΡΟΤΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣΚΕΛΛΟΣ

(Ὁβιδίου μεταμορφώσεων βιβλ. ΙΕ στιχ. 1—59).

Πρὶν ἀναβῆ εἰς τῆς Ρώμης τὸν Θρόνον Νουμᾶς ὁ Σαβίνος,
νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς γνώσεις αὐτοῦ προσεπάθει συντόνας.
Ἐκμελετήσας λοιπὸν ἐπαρκῶς τῆς πατριδος τῶς νόμους
καὶ τῶν Σαβίνων τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα, τὴν ἱστορίαν,
θέλει καὶ ἄλλων ἐθνῶν πολιτεύματα νὰ ἐξετάσῃ,

ἄμα δὲ νὰ διδαχθῇ τίς τῶν ὄντων αἰτία καὶ φύσις.
Οὕτω δὲ ἀναχωρήσας ἐκ Κύριων πρὸς μεσημβρίαν,
καὶ διελθὼν διαφόρων λαῶν πολλὰς πόλεις καὶ χώρας,
εἰς τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος τὴν Κρότωνα ἔφθασε τέλος,
ἐνθα σοφὸς ἐκ τῆς Σάμου ἐδίδασκεν ὁ Πυθαγόρας.
Ἑλληνικὰ ἐπ' ἄκτων Ἰταλίας ὄρων ἐκεῖ τείχη,
ἀνερωτᾷ τίς ἀνὴρ οἰκιστὴς ἠκοδόμησε τὰ τῆ;
Κροτωνιάτης δὲ γέρον καὶ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας
γνώστης, μετὰ προσηνεῖας αὐτὸν διερώτισε λέγων·
«Τέκνον μου, ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Ἰουβητίας
κάτοχος τοῦ βουκόλιου τοῦ τρομακτικοῦ Γηρυόνου,
μετὰ πορείας μακράς, ἀθλητῆς, νικητῆς, πλήρης δόξης,
ἔφθασε τέλος ἐδῶ εἰς ἄκτας Λακωνίας αἰσίως.
Καταλιπὼν δὲ αὐτόθι τὰς βοῦς εἰς τὴν γλῶνν βοσκούσας,
εἰς τὸν φιλόξενον οἶκον τοῦ ἥρωος Κρότωνος ἦλθε
καὶ ζενισθεὶς ἐν αὐτῷ τῶν ἀγῶνων του ἄνεσιν εὔρει.
Εἶπε δὲ ἀναχωρῶν ὅτι ἐμελλε μετὰ αἰῶνας
πόλις ἐκεῖ νὰ κτισθῇ, κ' ἐπηλήθευσεν ἡ προφητεία.
Πράγματι μετὰ αἰῶνας ὑπῆρξέ τις ἐν Ἀχαίᾳ
Μυσκελλος τοῦνομα, θεοσεβῆς, τοῦ Ἀλήμονος γόνου·
ὅτε λοιπὸν ἐκοιμᾶτο, ἐπέστη εἰς τοῦτον κατ' ὄναρ
ὁ κορυνθίτης υἱὸς τοῦ Διὸς κατελθὼν ἐξ Ὀλύμπου,
καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιτάσσει, ἀφήσας τὴν πάτριον χώραν
ν' ἀναζητήσῃ μακρὰν τὸ λιθῶδες τοῦ Αἰσάρου ρεῦμα,
καὶ φροερά ἀπειλεῖ, ἂν τὸ πρόσταγμα αὐτοῦ παρακούσῃ·
οὕτω δ' ἀπέργεσται καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ ὕπνος συνάμα.
Ἐξαναστὰς ὁ υἱὸς τοῦ Αλήμονος ἀπὸ τῆς κλίνης
ἀναπολεῖ τὴν πρωῒν τὸ πρόσφατον ὄνειρον σύννου,
ἀναποράσιτος δὲ ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ πρακτέου.
ὁ μὲν θεὸς ἐπιμόνως προστάζει αὐτὸν νὰ ἀπέλθῃ,
τῆς δὲ πατριδος οἱ νόμοι κωλύουσι ν' ἀναχωρήσῃ,
θάνατον δὲ αὐστηροὶ ἐπιβάλλουσι τῷ παραβάτῃ
οὕτω παρῆλθεν ἡ ὄλη ἡμέρα, ὁ ἥλιος δύνει,
νύξ δὲ καὶ πάλιν πυκνὴ ὑπερτείνει τὸν ἑναστρον θόλον,
ὅτε θεὸς ὁ αὐτὸς τὰ αὐτὰ παραινῶν ἐπεράνη,
ἔτι βραχύτερα ἐπαπειλῶν ἐάν δὲν ὑπακούσῃ.
Ἐντρομος ἐκ τοῦ δευτέρου ὀράματος ἀποφασίζει
καὶ τὴν πατρῶν ἐστίαν βινζεταὶ νὰ μεταλλάξῃ·
ἀλλ' οἱ πολίτ' ἐννοοῦσι τὰς τούτου προετοιμασίας.
Ἄνὰ τὴν πόλιν εὐθύς ἐξεγείρεται θόρυθος μέγας
καὶ ἐγκλιεῖται εἰς δίκην καθὸ παραβάτης τῶν νόμων,
ἐνθα ἐλέγχεται ἡ ἐνοχὴ τοῦ Μυσκελλου προδήλως.
Τότ' ὁ ὑπόδικος ἐν συντριβῇ ἀνυψώσας τὰς χεῖρας
καὶ ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀνακράζει:
ν' ὦ ἐπουράνιε ὅστις δι' ἄθλων σου δώδεκα πάλαι
ἔτυγες ἀθανασίας, σοῦ δέομαι, βοήθησόν μοι!
σύ ὁ πρωταίτιος εἶσαι καὶ σύμβουλος τοῦ σφάλματός μου.»
Ἐθιμον ἦτο ἀρχαῖον ἐν χρήσει τῶν δικαστηρίων,
τοὺς μὲν ἐνόχους μελαίναις νὰ καταδικάζωσι ψήφους,
νὰ ἀπολύωσι δὲ τούνοκτιον λευκαῖς τοὺς ἀθώους·
οὕτω καὶ τότε αἱ ψῆφοι ἐρρίφθησαν μελαίναι πᾶσαι
εἰς τὴν ἀμειλικτον κάλπην, κηρύττουσαι ἐνοχον τοῦτον.
«Ὅτε πλην ἀνατραπέισα ἐξέγυσε ταύτης τὰς ψῆφους
πρὸς ἀπαρίθησιν, θαῦμα! λευκαὶ ἀνευρέθησαν πᾶσαι
μεταβαλοῦσαι τὸ χροῶμα, καὶ τῆ Ἡρακλείῃ βουλήσει
ψῆφος ἀθωωτικὴ ἀπολύει αὐτὸν παρ' ἐλπίδα.

Ἐκ τοῦ ἐκδοθησομένου προσεχῶς βιβλίου
τοῦ κ. ΚΡΙΣΠΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ἄπ' τὰ βουγά τοῦ Βελτετιστοῦ καὶ ἀπὸ τὰ Δερβενάκια
Ἦθελα κρίνους νὰ σοῦ βρῶ θρεμμένους ἀπ' τὸ αἶμα
Ἀνθούς ἀπὸ τὰ Τρίκορρα καὶ ἀμυγδαλιάς κλονάρια
Καὶ φτέρες ὀλοπράσινες ἀπὸ τοῦ Λάλα πέρα,
Ποῦ νὰ θυμίζουσι τὰ πικρὰ, τὰ κλέρτικα λημέρια.
Μιὰν ἐκκλησιὰ ἀπ' τὰ μάρμαρα τῶν Δολιανῶν νὰ χτίσω,
Νὰ λειτουργιέται ὀλημερίς γιὰ τὴ δική σου δόξα.
Κ' ἦθελα τοὺς ἀντίλαλους ποῦ βγήκαν μιὰν ἡμέρα,
Ἄπὸ τὰ κάστρα τ' Ἀναπλιῶ, στῆς Τρίπολις τὰ κάστρα,
Τὸ Σοῦλι νὰ ζυμνήσουνε, τὰ Γιάννενα, τὴν Πόλι...

Ποιῆς ρίμες καὶ ποιὰ στέφανα, ποιούς ἦρους νὰ γυρέψω,
Νὰ χαιρετίσω τὴ θορὰ τοῦ γέρου στρατηλάτη;
Ταιριαστοὺς στίχους ἀπειρους στῆς Μούσας τὸ παλάτι
Θὲ νὰ μαζέψω ἀνώφελα γιὰ νὰ σὲ τραγουδήσω.
Τοῦ νικημένου ὁ ἔπαινος σὲ σένα δὲν ταιριάζει
Καὶ τὸ δειλὸ τοῦ ἀνάβλεμμα κ' ἐκεῖνο σὲ ντροπιάζει.
Βροντῆς ἀρμάτων, ἐπιλομαχῶν πολεμικὰ τραγοῦδια
Μιὰ ἡμέρα βουβαθήκανε, μιὰ ντροπισμένη ἡμέρα.
Τὰ στέφανα καὶ τοὺς ἀνθούς, τοὺς μύσχοις ποῦ γυρεύεις,
Ἄγριοι βορηάδες καὶ ἄνεμοι τοὺς πῆραν μακνωμένοι.

Άγνες αγάπες σήμερα με στίχους ξεφκνώνουν.
Σάπις κορμιά γλυκούμεθου σε μόσχους βυθισμένα.
Και, ξεφκνούν και ουραλιάζουν, σε μαύρα νυχτοπούλια.
Ψεύτρας αγάπης γίνθηκε προσκυνητάρι ή Μούσα!
'Απ' τή ντροπή που νοιώθουμε μπροστάσου, στρατηλάτη,
Νά κλαίμε πρέπει γέρνοντας κάτω στη γή τα μάτια.
Νά κλαίμε γιατί κίβδηλος έφάνηκε ο χρυσός μας.
Τρέφουμε ελπίδες κι' όνειρα σαν τους ξελοχισμένους.
Λαχτάρα νοιώθαμε κρυφή, φτερούγιαζε ή καρδιά μας.
Μά ήθελε κειρός κι' απάντεχα πληρώθηκε ή καρδιά μας!
Και τα τραγούδια τα τρελλά γινήκαν μοιρολόγια
Τα καρδιοχτύπια κι' ή εύχες όλκ χυμένα λόγια.
Νά κλαίμε σαν κατάδικοι, που τή φτωγή πατρίδα
Σαν τό χαλί τή στρώσαμε στον Τούρκο να πατήσει.
Κι' ανθρήθηκαν αλήθινά και λίγα πηληκάρια,
Σαν άστρα μεσ' στη συννεφιά τής νύχτας μας σβυστήκαν.
Τή Δόξα δεν την κυνηγούν. 'έν είναι πεταλούδα.
Μ' αίμα την πέρνουν, με σπαθί με του σκουρού τον πόνο!
'Ε! Νάταν τον άζυπνο τον ύπνο να πετάξες
Και νάνοιγες τα μάτια σου να μάς κλοτηράξες
Κάτω στο γάμα υθροίγνες το κοφτερό σπαθί σου
Σε ντροπισμένων αίματι παιδιών να μη τό βιάψης...
Κάτι που μένει απάρθενο, κάτι που δεν έχάθη
Κ' είναι κρυφό κι' άθώροτο μεσ' στης καρδιάς τα βήθη,
Πούνακι σαν άγγιγτος άνθος σ' άπάτητο λαγκάδι,
Αυτό τό κάτι χρυσμα δικό σου θέ να γένη
Δάκρυμα, ράντισμα ιερό, άνλισμα ευωδικμένο,
Μεσ' απ' τα άκόλυπτα φτερά του ολόδροσου του άγέρου.
Αυτό τό κάτι επάνω σου περνώ τας στρατηλάτη
'Αγισμα, μπόλιμα κοινό, στη γούρα μας να γένη,
Στους κοιμισμένους σάλπιμα και ξάφνισμα μεγάλο
Και βάρτισμα στους χριστούς, στους σάπιους κληδευτήρι.
Κ' έτσι, περνήσανοι, ψηλά τό μέτωπο μια μέρα
'Επεί τό Πέρο δείχνοντας να κρίζουμε—Πατέρας!

Χρ. Βαρλέντης

ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΧΘΟΝΕΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'

Πρό πατό; ζητώ μικράς συγγνώμης επί τη βρα-
δεία ταύτη απαντήσει εις την τελευταίαν ύμων φιλικήν
έπιστολήν, την όποιαν άνέγνω, λίαν έπισταμμένος. 'Α-
σθένεια, ταξείδιον άνθρωπικόν άναρά και επίπονος
είτα έργασία, έλλειψις ψυχικής και πνευματικής ήμερίας
ανάγκαις προς συγκέντωσιν των σκέψεων επί τινος όρι-
σμένου αντικειμένου, πάντα ταύτα συλλήθην έστρωσαν
προς έπιεική δικαιολογίαν μου.

Σφόδρα λυπούμαι μη δυνηθείς να μεταπέσω ύμας διά
της προηγουμένης μου' ένεκα τούτου θεωρώ επάναγκας
να σας παρακαλέσω, όπως μοι επιτρέψητε διά της πα-
ρούσης επί μακρότερον να σας άπασχολήσω.

'Επί τη παρ' ήμιν καταστάσει των δημοσίων πραγ-
μάτων και ήμεϊς οι ένταύθα ασχάλομεν και δυσφορού-
μεν ουχ ήττον ύμων των εντός του Βασιλείου όμογενών.
Ουδεις λαός μάλλον μεμψιμοιρος του ήμετέσου, ιδίως δ'
ήμων των εν τή έλευθήρα 'Ελλάδι. Δύο εζ ήμων συναν-
τώμενοι θρηνούμεν μάλλον συνδιαλεγόμενοι περϊ της παρ'
ήμιν καταστάσεως. (') παρ' ήμιν Τύπος διά των καθη-
μερινών αυτού ίερεμιάδων, θρηνηθίων πιστώως άπεικονί-
ζει τον χαρακτήρα του λαού και διερμηνεύει τά συνέχον-

τα αυτόν λυπηρά συναισθήματα. Πάντες κατοικούμεν εις
'Ιερουσαλήμ και γνωρίζομεθα επικριβώς. Οίονδήποτε
πανθομολογούμενης χρησιμότητας έργον θα έχη δριμείς
επικριτάς συνδεόμενον προς πρόσωπα τυχόν άπαρέσκοντα.
διότι, κατά τινα άριστοτεχνικήν έκφρασιν του ένταύθα
άνταποκριτού τής Τεργεσταίας Ν. 'Ημέρας, ατά προ-
σωπικά φιλοτιμήματα κατισχύουσι παρ' ήμιν τής φωνής
παντός γενικωτέρου συμφέροντος». Καίτοι μεχρι μανίας
πολιτικολογούντες δεν έμορρώθησαν άκούοντως πολιτι-
κώς, ώστε ά-εμ προκαταλήψεως και από περιωπής να έ-
πιφέρωμεν τάς και εις ήμων καταπνίγοντες συμπαθείας
ή αντιπαθείας προς πρόσωπα, παρισώντες γεννησιφρόνως
τά ίδια ήμων μικροσυμφέροντα, μη ένδιατροίβο.τες εις
λεπτομερείας.

Διά των όλίγων τούτων έπιθυμώ πρό παντός να κα-
ταδείξω ύμιν, ότι ουδαιώς τυφλώτω πρό των ίδιων ή-
μών έλλείψεων, ως και των του διεπόντος ήμας ένταύθα
πολιτικού συστήματος, περι ου διεξοδικώτερον έτι εύθύς
μετ' όλίγων θα πραγματευθώ. 'Αλλά θα ήδίκουν καθ'
υπερβολήν ήμας αυτούς, εϊποτε άποδεχόμενος την γνώ-
μην ύμων άνεγνώριζον εν ήμιν και άλλα; έλλείψεις εκτός
εκείνων, τάς οποίας όντως έχομεν.

Δεν είναι αληθής ο ισχυρισμός ύμων, ότι οι έλεύθεροι
ήμεϊς όλίγον φροντίζομεν περι των εν τω 'Εξωτερικώ ό-
μογεσών εκτός μόνον εν πρόκειται να τοις ζητησώσι
χρήματα και συνδρομαί!

Δεν άρνούμεθα—πολλού γε και δεϊ—ότι πλούσιοι του
'Εξωτερικού όμογενεις έστόλισαν και στολίζουσι καθημε-
ρινώς τας 'Αθήνας με άτυλα, με όργανοτροφεϊα, με έ-
παιδευτήρια, με νοσοκομεία και με τόσα άλλα ευεργετι-
κά ιδρύματα. Ου μόνον δεν άρνούμεθα τούτο αλλά και
υπερφανεύομεθα επί τούτω, τά δ' όνόματα των μεγα-
θύλων τούτων τής πατρίδος τέκνων τιμώντες χρυσούς
γοάμμασιν αναγράφομεν επί των προσόψεων των γενναϊά
αυτών χορηγεία άνεγειρούμενων εκπάγλων οικοδομημάτων
και άνδριάντας αυτούς άνιδρύομεν. 'Επίσης δεν άρνούμε-
θα, ότι οι όμογενεις του 'Εξωτερικού έδειχθησαν πάντο-
τε πρόθυμοι να συνεισφέρωσι γενναϊα ποσά εις εκτάκτους
της πατρίδος άνάγκας. Ου μόνον δε τούτο, άλλ' ότι και
πολλοί—ως φέρ' είπειν ήμεϊς αυτός—έδειχθησαν πρό-
θυμοι να προσφέρωσι και τι πολυτιμώτερον έτι του χρή-
ματος, αυτήν την ζωήν των υπέρ της πατρίδος. 'Αλλά
μποι και ήμεϊς οι ένταύθα δεν υπεβλήθημεν εις εκτά-
κτους περιστάσεις εις παρομοίως βυσίας και δεν υποβλή-
λομεθα καθ' έλάχιστην εις τοιαύτας. όπως έπαρέστη τό
Κράτος ου μόνον εις τας ίδίας αυτού άνάγκας αλλά και
εις τας προς τους υποδούλους 'Ελληνας Ιεράς αυτού υπο-
χρεώσεις; Εάν ήτο αληθης εκείνο, όπερ ισχυρίσθητε εν
τη έπιστολή σας, ότι ήμεϊς όλιγοφύομεν των εν τω 'Εξω-
τερικώ όμογενών, τίς ή άνάγκη τής επιβαρύνσεως του
Προϋπολογισμού του Κράτους με ποσά όμως δυσανάλο-
γα προς τας δυνάμεις τής χώρας εις συντήρησιν στρα-
τού και στόλου; Μήτοι πρόκειται δι' αυτών να περι-
φρουρήσωμεν την παρ' ουδενός—τουλάχιστον επί μακρόν
έτι—επαπειλούμένην άνεξαρτησίαν αυτής; Μήτοι τό δη-
μόσιον ήλων χρέος, όπερ θα επιβαρύνη πολλάς έτι επι-
γόνων γενεάς, δεν όρείλεται κατά μέγιστον μέρος εις τας
υπερβολικάς δαπάνας, εις άς άγογγύστως, τί λεγοι;
μετ' ένθουσιώδους αυτόχρημα προθυμίας υπεβλήθη τό μι-
κρόν τούτο του 'Ελληνισμού τμήμα, όπως έπαρέστη εις
τάς μεγάλας εκάττοτε υποχρεώσεις του προστρέχον εις
βυθήθειαν των δθηεν, καθ' ύμας, έγκαταλειμμένων παρ'

αυτού όμογενών του 'Εξωτερικού; Πάσα όδύνη, λύπη και
στεναγμός αυτών ζωηρός δεν απήχησεν εις την καρδίαν
και του τελευταίου χωρικού του μάλλον άσήμου χωριού
της έλευθήρας 'Ελλάδος; και δεν συνετάραξεν αυτην απ'
άκρου εις άκρον; (Ακολουθεί)

Δυσμίνης

ΠΑΡΕΟΣΜΙΑ

'Από τινος χρόνου νέα ώθησις έδόθη εις την ίστιοφό-
ρον ναυτιλίαν, ένθαρρυνθείσαν διά του συστήματος των
ιδιαιτέρων βραβείων και άμοιβών. 'Εν τω σταδίω τού-
τω οι 'Αμερικανοί κατεπάτησαν πάσα; τας αρχαϊκας πα-
ραδόσεις και άνεζήτησαν να δημιουργήσωσι πλοία γι-
γάντια. Κατασκευάζουσι ήδη ίστιοφόρα πλοία μετά θ
ιστών έχοντα μήκος 100 μέτρ., πλάτος 1,64, και κοί-
λωμα 6,70. Δύνανται να λάβωσι φορτίον έμπορευμάτων
βάρους 5,500 τόνων. Οι μικρότεροι ίστοί των έχουσι
ύψος 35,40, πίντα τα σχοινία αυτών είναι αποκλειστι-
κώς μεταλλικά. Τέσσερα μεγάλα δωμάτια εύρίσκονται
επί της γαφύρας και τα πλοία φωτίζονται διά του ήλεκ-
τρισμού και θερμαίνονται διά του άτμου. 'Εν των προ-
τερημάτων των κολοσσίων αυτών ίστιοφόρων είναι, ότι
δύνανται να κινώνται εν άνάγκη και διά του άτμου, δεν
άπαιτούσι δε πολυπληθέστερον πλήρωμα και εις καταλ-
ληλα προς μεταφοράν σημαντικών ποσοτήτων έμπορευ-
μάτων υπό όρους ευνοϊκούς και λίαν οικονομικούς.

'Η παραγωγή του αλουμινίου άνεληθουσα εις 92 τόν-
νους μόνον κατά τό 1883, έφθασε κατά τό 1900 εις τόν-
νους 11,500, εζ των 4,000 παρήχθησαν εις τας 'Ηνω-
μένας Πολιτεϊας. Νέα παραγωγός χώρα προτετέθη νυν
ο Καναδάς, όπως κατέχει μηχανήματα δυναμενα να πα-
ραγάωσι 1000 τόννους. Το αλουμίνιον, ως γνωστόν, διά
των προτερημάτων του, δύναται να αντικαταστήση τον
χαλκόν εις μέγα πλθος; ειδών και χρήσεων, διά την
κατασκευήν συρμάτων και μηχανοκινήων άγγείων. Είς τόν-
νος αλουμινίου αντικαθιστά 2 και 4 τόννους χαλκού.

Οι ίθαγενεις του 'Αλγερίου ότκν θέλουν να σημειώ-
σουν την διάδόν των διά τινος άτρηπού συσσωρεύουσιν
ένα σωρόν εκ λίθων εν σχήματι πυρηνίδος.

Είς τό Τράνσβααλ όπου δεν υπάρχουν λίθι. οι μαύροι
σημειώνουν την διάβασιν των δένοντες πολλούς κορμούς
μικρών θάμων εις τρόπον ώστε να είναι καταφανεϊς.

Οι Μπόρες μάλιστα διά να περιπαίζουσι τους Μαύρους
χαλουν τα σημεία ή τα μετατοπίζουσι διά να τους κάμουν
να περιπλανώνται.

Και εν 'Ελλάδι κατά τους χρόνους τής ληστεϊας τό
αυτό έθιμον επεκράτει. Οι λησταί διερχόμενοι εκ τινος
μέρους και θέλοντες να σημάνωσιν εις τους μετ' αυτών
συνενοημένους την πορείαν την όποιαν έλαβον συνετώ-
ρευον λίθους εν ειδει κώων θέτοντες επί τής κορυφής ένα
λίθον δεικνύοντα την διεύθυνσιν την όποιαν έλαβον.

Οι φιλόλογοι του κόσμου άφου είδον ματαιωθείσας
τάς ελπίδας των διά την εισαγωγήν ώς παγκοσμίου
γλώσσης τής βολα-ούκ, καταγγίνονται ήδη να εισαγάγουν

άλλην. 'Ως τοιαύτην δε εύρον την 'Ιαπωνικήν, διότι λέ-
γουν εις καθαρωτάτη και λίαν σινοποικική.

'Αλλ' εκείνο το όποιον ένθουσιάζει τους φιλόλόγους
και τους κάμνει να συνηγορουν υπέρ τής παραδοχής τής
'Ιαπωνικής γλώσσης ως παγκοσμίου, είναι ή μεγάλη ευ-
γένεια αυτής, ήτις φθάνει μέχρι του σημείου του να μη
έχη ουτε μίαν ύβριστικήν λέξιν.

'Ωστε και εν θέλη κανεις να όβρίση 'Ιαπωνιστί δεν
θα ήμπορει πρέπει να καταφύγη εις άλλην γλώσσαν.

'Απαισία έφαρμογή του νόμου του Λύντς έγένετο πρό
τινος εις την 'Αμερικήν.

'Ο όχλος συνέλαβε και έφόνευσεν ένα μαύρον όστις
είχε κάμει απόπειραν δολοφονίας κατά λευκής γυναίκος.
'Αλλ' ή μαρία του λαού δεν κατηνύσθη διά του φόνου
τούτου. 'Εζήτει τους συνεόχους.

Συνέλαβεν ένα εζ αυτών μαύρον και τούτον και τον
έκρέμασεν έννάκι φορές. Είς έκαστον δε κρέμασμα πρό του
έκπνευσή τον. κατεβίβαζε και τον ήρώτα ποιόν είναι οι
άλλοι συνεόχοι; ο μαύρος ήνεϊτο και τό μαρτύριον εκη-
κούθη, εως ότου την έννάτην φοράν τής κορμάλας ο
δυστυχής δεν ήδυνήθη να παλίσση επί πλέον με τον ά-
γριον θάνατον και παρέδωκε την άμαρτωλόν ψυχήν του

Συμπεϊα του τραγικού τούτου δράματος οι μαύροι
κάτοικοι τής πόλεως εκείνης έχουσι καταληφθη υπό πα-
νικού.

Μία 'Αγγλις διαμαρτυρούμενη ίκέτευσεν όπως τή επι-
τρπη να συνομιλήση μετά του πάπα. 'Η παρακλησις
της εισηκούσθη και λαβούσα μεθ' έαυτης τον μικρόν της
υιόν μετέβη εις τό Βατικανόν όπου και εύθύς εισήχηθη
παρά τω Πάπα.

'Ο Καρδινάλιος Rabola όστις τους εισήγαγε διετάξε
τό παιδίον να ασπασθή τό ύπόδημα του πονητήριος.

— Ποτέ, έφώναξε τό παιδίον, εις την 'Αγγλίαν δεν
συνήθίζομεν να ασπάζομεθα τό ύπόδημα κανενός. 'Εν
τούτοις, επειδή ο γέρων αυτός κύριος έχει γλυκύ τό όρος
και είναι τόσον καλός ευχαριστως θα του ήσπαζόμην την
χειρα. 'Ο Παπα; γελάσας διά την παρατήρησιν του
παιδίου του έδωκε την χειρα προς άσπασμόν άπειυήνας
προς αυτό πολλούς φιλοφρονητικούς λόγους.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥΣ

'Αληθής κλασικός, όπως εγώ (α ήγάπων ν' ακούω να
ονομάζωσι τινα, είναι ο συγγραφεύς εκείνος, όστις έπλού-
τισε τό ανθρώπινον πνεύμα. ο όποιος πραγματικώς ηύξη-
σε τον θησαυρόν, ο όποιος έκαμει να γίνη εν βήμα προς
τά έμπερς, όστις άπεκάλυψε κάποιον αλήθειαν ήθικην
ουχι άμφίβολον και όστις ξανάβηλε κάποιον αιώνον πά-
θος εις την καρδίαν, όπου τό παν εφαινετο γνωστόν και
εξερρευνημένον; εκείνος όστις απέδωκε την σκέψιν του,
την παρατήρησιν του, την επίνοιάν του, υπό μίαν σφραμα
αδιάφορον όποιαν, αλλά πλατείαν και μεγάλην, λεπτήν
και αισθητήν, ύγειά και καθαυτό ώραϊαν. 'Οστις ώμίλησεν
εις όλους με εν ύφος ιδιόν του και τό όποιον εύρίσκειται
ώσάυτως εις όλον τον κόσμον με εν ύφος νέον χωρϊς
(νεολογίας) νέον και αρχαιον, τύγχονον όλων των εποχών.

Sainte-Beuve.

Le style c' est l' homme.

Τὸ ὕφος εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

Buffon

Οἱ ποιηταὶ ὁμοιάζουσι τοὺς πολὺποδας τοὺς λαμβάνοντας τὸ χρῶμα τοῦ φαγητοῦ διὰ τοῦ ὁποίου τρέφονται.

Ριχτερ

Τὸ πνεῦμα συµμεταβάλλεται μετὰ τῶν περικυκλούντων ἡµᾶς ἀντικειµένων.

Ἄρθ. Σοµπεχάουερ

Τὸν µεγάλον ἄνδρα πρέπει νὰ κατατάξωµεν ἄνευ διασταγµοῦ μετὰ τῶν πάντων τῶν ἄλλων φαινοµένων τῆς κοινωνίας, ἧτις ἐγέννησεν αὐτόν. Ἐν τῷ αὐτῷ βαθµῷ καθ' ὃν καὶ ὅλη ἡ γειὰ τῆς ἀποτελεῖ µικρὸν μέρος ἐν τῷ αὐτῷ βαθµῷ καθ' ὃν ἡ πολιτεία, ἡ γλῶσσα, ἡ ἐπιστήμη, τὰ ἔθνη καὶ αἱ τέχναι, εἶνε καὶ ὁ μέγας ἄνθρωπος ἀποτέλεσµα τῶν δυνάµεων αἰτίνας παρήγαγον ταῦτα. Ἀδύνατον ἦτο νὰ γεννηθῆ ὁ Μίλτων μετὰ τῶν Ἀδαµάνων καὶ παρ' αὐτοῖς νὰ γράψῃ τὰ δράµατά του ὁ Σέξπηρ. Τὸ νὰ εἴπῃ τις τὸ ἐναντίον, εἶναι, ὡς νὰ ἰσχυρίζετο ὅτι δύο µαῦροι ἐριδύτριχοι δύνανται νὰ γεννήσωσι τέκνον Καυκάσιος φυλῆς.

Σπέτσερ

Σοφὸς ὁ ἀμφιβάλλον καὶ ἰσχυρὸς ὁ ἀννούµενος.

Ὀήγκω

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἄνεκαλύψατε αἰφνιδίως ὅτι ἐκφυλολόγησατε; Φορέσατε ὅσα ἠµπορεῖτε περισσώτερα ἐνδύµατα καὶ κάµετε ἓνα περίπατον µὲ βῆµα ταχὺ καὶ χωρὶς νὰ σταματήσετε καθ' ὁδόν. Ὄταν ἰδρώσετε, ἐπιστρέψατε εἰς τὸ σπίτι σας ἐκδυθῆτε ἐντελῶς καὶ γρήγορα καὶ χωθήτε εἰς τὸ ζεστὸ κρεβάτι σας πίνοντες ἓνα ποτῆρι ζεστῆς λεμονάδας. Μὲ αὐτὴν τὴν θεραπείαν τὰ ἀπειλητικὰ σηµεῖα τοῦ κρουολογήµατος σχεδὸν πάντοτε ἐξελείφονται ἕως τὴν ἐποµεῖνην πρωΐαν. Ἡ ἐφίδρωσις θεραπεύει κατὰ γενικὸν κανόνα τὸ κρουολόγηµα.

Ὄταν τὸ κρουολόγηµα εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴν, εἴψατε µίαν μικρὰν κοιταλιὰν καφουράς κοπανισµενῆς εἰς ἓνα κανάτι περιέχον βραστὸ νερὸ, σκεπάσατε τὸ κανάτι µὲ ἓνα χωνὶ ἀπὸ χονδρὸ χαρτὶ καὶ κρατήσατε τὴν µύτην σας καὶ τὸ στόµα σας ἐπάνω ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ χωνίου. Ὁ ἀτµὸς ποῦ σηκώνεται ἀπὸ τὸ νερὸ εἶνε ἀκεκορυσµένος µὲ καφουράν, ἡ ὁποία εἶνε κάλλιστον φάρµακον κατὰ τοῦ κρουολογήµατος. Πρέπει νὰ εἰσπνεύσετε τὸν ἀτµὸν ἐπὶ τέσσαρα ἢ πέντε λεπτά τὴν φουρὰν. ἂν δὲ ἐπαναλάβετε τὰς εἰσπνοὰς αὐτὰς τρεῖς φορὰς ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἀσφαλῶς θὰ θεραπεύσετε καὶ τὸ µᾶλλον ἐπίπονον καὶ ἐνοχλητικὸν συνάχι.

Ἄλλὰ καὶ µὲ ἓν εἶδος ταµπάκου, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς συµβουλεύσω, θεραπεύεται τὸ συνάχι.

Ἄναµιγνύετε ἓν γραµµάριον µινθελαίου, τέσσαρα γραµµάρια βοτικῆς ὀξέος εἰς κόνιν, ἕξ γραµµάρια ὑπονιτρικοῦ βισμουθίου καὶ ἕξ βενζόης εἰς κόνιν. Ἀπὸ τὸν ταµπάκον αὐτόν, ὁ ὁποῖος οὔτε ἔχνος νικοτίνης περιέχει καὶ εἶνε καθαρῶτατος, πέρνετε πέντε ἢ ἕξ καλῆς πρέζης τὴν ἡμέραν.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ἄµερικανικὴ ἐφεύρεσις ἐνθυµίζει τὴν περιφηµον ἀνεξάντλητον φιχλὴν τοῦ περιφηµοῦ ταχυδακτυλογραφοῦ Ρο-

βέρτου Οὐδίνου, ἧτις ἐχορήγει εἰς τοὺς θεατὰς ποικιλώτατα ποτά. Ὁ νέος φανὸς τῆς Ἀµερικῆς φωτίζει κατὰ βούλησιν διὰ πετρελαίου διὰ φωταερίου καὶ δι' ἠλεκτρισµοῦ. Ἐχει τὸ ἐξωτερικὸν σχῆµα κοινῆς λάµπας πετρελαίου κατέχει οὕτως ὅλα αὐτῆς τὰ µηχανήµατα, ἀλλὰ προσέτι κατέχει σωλῆνά τινα, ὅστις δισχιρίζει αὐτὴν ἐν τῷ κέντρῳ, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ σωλῆνι ὑπάρχουσι δύο ἀποµεμονωµένα σύρµατα. Ἐὰν θέλετε τὸν κλασικὸν φωτισµὸν διὰ πετρελαίου, ἀνάψατε τὴν θρυκλίδα κατὰ τὸν συνήθη τρόπον· ἐὰν κατέχετε ἀγωγὸν φωταερίου, ἀρκεῖ νὰ τὸν συνδέσετε µὲ μικρὸν ἀγωγὸν ἐκ καουτσούκ, ὅστις διέρχεται τὸν ἐσωτερικὸν τὸν σωλῆνα τῆς λάµπας καὶ νὰ κλείσετε τὴν µηχανὴν τοῦ πετρελαίου διὰ νὰ ἀνοίξετε τὴν φωτοβολίδα τοῦ φωταερίου. Τέλος, ἐὰν θέλετε νὰ μεταρρυθμίσετε ἀκαριαίως τὸ µηχανήµα σας εἰς ἠλεκτρικὴν λυχνίαν, εἶνε, ὡς ἐννοεῖτε, πρᾶγμα εὐκολώτατον.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μετὰ τὴν φορολογίαν τοῦ καπνοῦ.

Ἡ σύζυγος. Πρέπει νὰ κόψῃς τὸν καπνόν. Τώρα µὲ τὸν νέον φόρον δὲν θὰ σὲ φθάσῃ ὅλος ὁ μισθός σου.

Ὁ σύζυγος. ὦ! ἀδύνατ.ν. Τὸν ἀγαπῶ πολὺ· δὲν ἠµπορῶ νὰ κάµω µίαν ὥραν χωρὶς τὸν καπνόν.

Ἡ σύζυγος (ἐτοιµῶς). Αὐτὰ εἶνε λόγια. Δὲν ἔλεγεσ τὰ ἴδια καὶ δι' ἐµένα µιὰ φορὰ;

— Ἐγὼ ὅταν εἶπῶ καµμίαν ἀνοησίαν γελῶ µόνος μου.

— Τότε θὰ περνᾷς πολὺ διασκεδαστικὴ ζωὴ.

— Δὲν μοῦ λές Δημήτρη, τὸ ρολοῦ σου ἄγκυρα εἶνε ἢ κύλινδρος;

— Ἄγκυρα· καὶ µάλιστα ἄγκυρα σωτηρίας... ὅταν ἔχω ἀνάγκην.

Εἰς κυρίαν τινα ἱσταµένην πρὸ μιᾶς βιτρίνης βιβλιοπωλείου καὶ παρατηροῦσαν εἰκόνα, ἀγνωστος τις ἰδὼν ἀράχνην ἐπὶ τοῦ σαλλιοῦ αὐτῆς τῆ λέγει χτυπῶν αὐτὴν συγχρόνως ἐπὶ τοῦ ὄµου.

— Κυρία ἔχετε ὀπισθὲν σας ἓνα ζῶον.

Καὶ ἡ κυρία ἐκπληκτος καὶ ψυχρῶς.

— Ἄ! Συγγνώµην κύριε· δὲν ἐγνώριζον, ὅτι εἴσθε ἐκεῖ...

ΑΡΧΑΙΩΝ ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἴσχυς καὶ εὐλαµψία νεότητος ἀγαθὰ, γῆρας δὲ σωφροσύνης ἄνθος. Γῆρας ὀλόκληρος ἐστὶ πᾶσις πάντα ἔχει καὶ πᾶσιν ἐνδεῖ.

Δημοκρίτου

Δοκεῖ μοι ἄνευ µὲν σωφροσύνης οὐδ' ἄλλης ἀρετῆς οὐδὲν ὄφελος εἶναι...σὺν δὲ σωφροσύνης καὶ φίλος πᾶς χρησιµός καὶ θεράπων πᾶς ἀγαθός.

Ξενοφῶντος

Κακὸν οὐδὲν φύεται ἐν ἀνδρὶ θεμέλια θεµένῳ σοφίας σωφροσύνης καὶ ἐγκράτειαν.

Ξενοφῶντος

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ κ. Χ. Κονταξάκης μετὰ τοῦ κ. Ν. Διαμαντοπούλου περιοδεύουσιν ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἐκ τοῦ Τοπογράφου Κ. ΓΕΝΑ, ὁδὸς Κουµουνδούρου 23.